

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jamen det sidste er ganske enkelt ikke korrekt. Det er nøjagtigt den samme pris, man ifølge ændringsforslagene skal betale for at benytte henholdsvis kunde- og konkurrenceklausul. Det kan regeringen ikke løbe fra. Det har vi sort på hvidt i ændringsforslagene.

Den eneste forskel er, hvornår betalingen skal falde, men beløbet er det samme.

Første næstformand (Birte Weiss):

Hr. Knud Erik Kirkegaard som ordfører.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Forhandlingen omkring dette lovforslag har haft et deprimerende forløb, og det resultat, der nu formentlig kommer ud af det, er noget værre bras, som vil komme til at koste en række danske virksomheder dyrt.

Forhandlingsforløbet har været besynderligt. Det hænger måske sammen med, at det som udgangspunkt har været en vanskelig problemstilling at forholde sig til. Virksomhederne har en helt legitim interesse i at beskytte sig, både mod at medarbejderne kan tage arbejde i konkurrerende virksomheder, og mod at medarbejderne kan gå til en anden virksomhed og så tage nogle af den gamle virksomheds kunder med sig. Det er en helt legitim interesse, som virksomheden har i at beskytte sig.

Lige så legitim er lønmodtagerens interesse i naturligvis at være stillet så frit som overhovedet muligt, så man kan søge arbejde, hvor man har lyst, og tage ansættelse, hvor der er mulighed for det. Derfor gælder hele seancen her om, at man finder en fair og sober balance imellem disse modstridende, helt legitime hensyn.

Jeg var længe af den klare opfattelse under forhandlingsforløbet, at vi snakkede os ind til hinanden, og at der ville være gode muligheder for at finde frem til et fornuftigt, gedigent kompromis omkring dette spørgsmål. Men så kom det berømte møde en tidlig morgen ovre i Arbejdsministeriet – så tidligt, at jeg havde advaret alene mod tidspunktet, for det kommer der sjældent noget godt ud af. Under dette møde slår arbejdsministeren pludselig en kolbøtte, og hvad der skete i den forbindelse, ved jeg ikke. Måske har ministeren slået hovedet, men i hvert fald var det sådan, at hvad der før var dag, var pludselig blevet til nat, og hvad der før var rigtigt, var pludselig blevet forkert.

Fru Charlotte Antonsen fra Venstre havde et glimrende citat fra et af ministerens svar til udvalget. Det er et citat, der ikke kan gentages tit nok, og derfor vil jeg også igen gerne citere starten af svaret på spørgsmål 30, bilag 44, i Arbejdsmarkedsudvalget:

»Jeg er stadig af den opfattelse, at kunderne er virksomhedens ejendom og deres eksistensgrundlag.«

Derfor er det naturligvis helt i orden, at en arbejdsgiver ønsker at beskytte sin ejendom – hvad enten det er medarbejderens gamle computer, eller det er værktøjskassen, eller det er de kunder, den pågældende medarbejder har haft med at gøre i virksomheden. Det er fuldstændig legitimt, og ministeren har også erkendt tidligere, at det forholdt sig sådan, ved at stille nogle ganske lempelige regler op for kunde-klausuler. Men det var pludselig ikke godt nok mere; nu sidestiller man pludselig konkurrenceklausuler og kunde-klausuler, og det vil sige, at nu skal virksomhederne til at betale for at beskytte det, ministeren selv betegner som »virksomhedens ejendom«. Man skal betale en art beskyttelsespenge til de tidligere medarbejdere – det er næsten det mest præcise udtryk, jeg har kunnet finde frem til for at beskrive indholdet af det, ministeren foreslår.

Det må vi naturligvis i Det Konservative Folkeparti vende os imod. Vi er meget stærke modstandere af den begrebsforvirring, som ministeren og et flertal bag ham tilsyneladende nu begiver sig ud i. Vi vil stemme imod ændringsforslaget, og hvis ændringsforslaget alligevel bliver vedtaget, må vi med beklagelse meddele, at vi også bliver nødt til at stemme imod hele lovforslaget, selv om der er elementer i lovforslaget, der er ganske gode og fornuftige.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Jeg synes da, der er grund til at minde hr. Knud Erik Kirkegaard om, hvad der i grunden er udgangspunktet for lovforslaget. Udgangspunktet var, at vi vil have begrænset misbruget af konkurrenceklausuler. Det var den fornemste opgave for dette Folketing at få begrænset misbruget af konkurrenceklausuler. Det er redeligt og sobert, det var vi enige om fra starten af, og det var vi også enige om set i lyset af førstebehandlingen.

Men efterfølgende kan vi jo konstatere, at det er omgivelserne uden for dette hus ikke enige i, selv om vi nu laver nogle begrænsninger, selv